

Ifølge lovens § 62 skal driftstilskud reguleres for fremtidigt bevilgede lån, så snart ændringer i pris- og renteniveauet gør det muligt. Forhøjelse af driftstilskud ud over de i loven fastsatte beløb kan dog ikke finde sted.

Denne formulering af bestemmelsen om driftstilskuddenes regulering er overtaget fra 1954- og 1955-loven. Formålet med bestemmelsen har været i et vist omfang at påvirke huslejeniveauet i nybyggeriet, bl. a. under hensyn til lejeniveauet i det ældre byggeri.

Reguleringsbeføjelsen er forudsat anvendt til nedsættelse af driftstilskuddene for fremtidigt byggeri, såfremt en ændring af omkostningerne ved uændrede driftstilskud ville medføre en nedgang i lejeniveauet i dette byggeri sammenlignet med lejen i boliger, der er opført tidligere. Reglen om, at tilskud ikke kan overstige 8 kr. 50 øre pr. m², sætter på den anden side en grænse for, hvor store udgiftstigninger der vil kunne udjævnes efter bestemmelsen.

Det er for udvalget oplyst, at fastsættelse af driftstilskuddets størrelse efter 1958-loven er sket på grundlag af et renteniveau for langfristede statsobligationer på ca. 5¼ pct. Udvalget går ud fra, at der under hensyn hertil ikke som følge af ændringer i det almindelige renteniveau tages skridt til nedsættelse af driftstilskuddet, før renteniveauet for langfristede statsobligationer måtte være lavere end 5¼ pct.

Udvalget har endvidere drøftet spørgsmålet om forskudsvis udbetaling af statsrefusion på de i henhold til loven ydede huslejetilskud.

Den gældende lovs § 92, stk. 3, giver boligministeren hjemmel til — med tilslutning fra folketingets finansudvalg — at træffe bestemmelse om, at statsrefusion på kommunernes udgifter hertil kan ydes forskudsvis.

Det er over for udvalget oplyst, at regeringen ikke hidtil har søgt denne regel bragt i anvendelse, hvilket hænger sammen med, at huslejetilskudsrefusionen udgør én af en række mellemregningsordninger, der regulerer statens og kommunernes finansielle mellemværender.

Udvalget skal henstille, at spørgsmålet om anvendelse af reglen på ny tages op til overvejelse.“

Da lovforslaget efter venstres og det konservative folkepartis opfattelse, bortset fra enkelte — navnlig de sociale — forbedringer, var udtryk for et tilbageskridt, måtte disse partier gå imod lovforslagets gennemførelse. Det samme gjaldt de uafhængige.

Lovforslaget vedtoges ved 3. behandling med 92 stemmer (S, RV og SF) mod 61 (V, KF og Uafh.); 1 medlem (Hans Schmidt [SI]) tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.